

Čís. 159.

**Nařízení vlády republiky Československé
ze dne 27. března 1919****o omezení výroby piva.**

Na základě zákona ze dne 24. července 1917, z. ř. č. 307, nařizuje se toto:

§ 1.

Počínaje 1. dubnem 1919 směji pivovary v jednom kalendářním měsíci vyrobiti nejvýše 12% onoho množství pivní mladinky, které odpovídá průměru úředně zjištěné výroby toho kterého kalendářního měsíce ve výrobních obdobích 1911/12 a 1912/13.

Pro pivovary, které v měsících při zjištění zmíněného průměru v úvahu přičítázejících aspoň deset po sobě jdoucích dnů nebyly v činnosti, jest pro stanovení průměrného množství výroby směrodatnou výroba v příslušném měsíci výrobního období 1910/11 nebo 1913/14.

§ 2.

Podkladem výpočtu nejvyšší přípustné výroby (várečného oprávnění) jest základ pro vyměrování pivní daně, t. j. hektolitrový stupeň výtažku.

§ 3.

Zastavil-li podnikatel více pivovarů výrobu piva v jednom z těchto podniků po prvním září 1911, může ku jeho žádosti ministerstvo financí várečné právo, příslušející pivovaru mimo činnost jsoucímu, převést na pivovary v činnosti ponechané.

Rovněž může ministerstvo financí pivovaru, jenž smluvně převezme od jiného pivovaru tomuto přidělené suroviny se závazkem, že opatří pivem veškeru odběratelstvo posledně zmíněného, přikázati zcela nebo z části várečné oprávnění pivovaru suroviny odstoupivšího.

Finanční úřady II. stolice jsou oprávněny, várečná práva jednotlivých pivovarů k udržení kvasnic do té míry zvýšiti, aby umožněny byly do-tyčnému pivovaru měsíčně dvě várky o nejnižším obvyklém varu a nejvyšší přípustné stupňovitosti.

§ 4.

Podnikatelé pivovarů, kteří příslušejícího jim várečného práva v jednotlivých měsících buď zcela nebo z části nevyužijí, mohou nevyužitě množství přenést na měsíc nejbliže následující. Každý takový přenos várečného práva nutno však nejpozději posledního dne měsíce, z něhož se várečné oprávnění přenáší, písemně ohlásiti u příslušného finančního úřadu I. stolice.

§ 5.

Pivovarům, které várečných oprávnění, jim pro dobu od 1. září 1917 čítaje, přiznaných ne-

využily, může ku jejich žádosti ministerstvem financí býti povoleno dodatečné přenesení nevyčerpaných várečných oprávnění na běžící výrobní období.

§ 6.

Jakmile pivovar vyčerpal várečné právo dle předchozích ustanovení mu přiznané, nesmí býti přijata jeho další ohláška poplatného řízení výroby piva a spadá každé překročení přípustné výroby pod ustanovení trestního zákona důchodkoveho.

§ 7.

Toto nařízení nabývá platnosti dnem vyhlášení; současně zrušuje se nařízení bývalého rakouského ministerstva financí v dohodě s býv. rak. úřadem pro výživu lidu ze dne 21. prosince 1917, z. ř. č. 497, týkající se omezení výroby piva.

§ 8.

Provedením tohoto nařízení pověřuje se ministr financí.

Švehla v. r., v zast. min. předsedy.

Dr. Rašín v. r.

Dr. Winter v. r.

Dr. Stránský v. r.

Dr. Vrbenský v. r.

Dr. Zahradník v. r.

Dr. Soukup v. r.

Staněk v. r.

Stříbrný v. r.

Habrman v. r.

Frášek v. r.

Dr. Hruban v. r.

Čís. 160.

**Nařízení vlády republiky Československé
ze dne 21. března 1919****o použití cukrovky ze sklizně 1919.**

§ 1.

Cukrovka nesmí býti zkrmována. Československá komise cukerní může v jednotlivých případech připustiti výjimky z tohoto zákazu.

§ 2.

1. Sušení cukrovky připouští se jen na základě svolení Československé komise cukerní, která určí v jaké výměře cukrovka ať už ve vlastních (družstevních) nebo cizích sušárnách pro potřebu vlastní nebo pro hospodářství členů společenstva smí býti sušena.

2. Žádosti o povolení k sušení cukrovky pro potřebu vlastní nebo hospodářství členů společenstva nutno podávati u Československé jednoty řepařů, která s příloženým dobrozdáním postoupí je k vyřízení Československé komisi cukerní.

3. Prodej sušené cukrovky jest bez povolení Československé komise cukerní zapovězen.

§ 3.

1. Ministerstvo zemědělství pověřuje výhradním sprostředkováním prodeje veškeré cukrovky cukrovarům „Československou jednotu řepářů“, která použije k provedení tohoto prodeje v německých oblastech, stávajících pro ně německých svazů společenstevních, a to pro Čechy: „Zentralverband der deutschen landwirtschaftlichen Genossenschaften Böhmens“, pro Moravu: „Zentralverband der deutschen landwirtschaftlichen Genossenschaften Mährens“.

2. Cukrovary smějí kupovati cukrovku výhradně jen na základě podmínek, které s Československou jednotou řepářů kolektivně byly ujednány. Při sjednávání kolektivních podmínek bude vzat přiměřený zřetel na poměry místní.

3. Smlouvy o dodávání cukrovky uzavřené před 1. zářím 1915 zůstávají v platnosti co do ujednání dodávky, pozbývají však po dobu platnosti tohoto nařízení účinnosti co do podmínek dodacích, které se nahrazují podmínkami kolektivně sjednanými (odst. 2 tohoto nařízení).

4. Ona ustanovení smluv (cukrovarských, svazových, agenčních, speciálních a pod.), kterými přímo nebo nepřímo pěstitelé byli nuceni dodávati řepu výhradně jen do určitého cukrovaru, se ruší. Roztříděním obcí resp. řepy, pověřena bude smíšená komise. Ministerstvo zemědělství se zmocňuje, aby po návrhu účastníků korporací jmenovalo přiměřený počet členů této komise a to polovici za průmysl cukrovarnický a polovici za pěstitele cukrovky. Komise tato bude přidělovati určitou plochu řepní jednotlivým cukrovarům nebo sdruženým skupinám cukrovarnickým s náležitým zřetelem k místním a dopravním poměrům za bedlivého šetření té zásady, že dosavadní poměry řepní nesmějí ve prospěch jednoho na úkor druhého cukrovaru býti porušeny.

Kdyby smíšená komise zamýšlela změnití dosavadní řepní državu některého cukrovaru, budou k jednání o tom onen cukrovar a dotyční pěstitelé přizváni.

Přesun řepy zrušeného cukrovaru cestou kompenzační do cukrovaru jiného může se státi jen se souhlasem cukrovarů zamýšleným přesunem dotčených. Řepa vlastní a řepa vázaná stávajícími dlouholetými smlouvami před prvním zářím 1915 uzavřenými, jakož i řepa stávající akciová nepodléhá působnosti roztřídovací komise.

5. Kdo by se usnesením smíšené komise cítil poškozeným, může se odvolati k rozhodčímu soudu, do něhož odvolatel i komise vyšlou po jednom zástupci, kteří si zvolí svého předsedu. Kdyby se o volbě předsedy nedohodli, imenuje předsedu prezident advokátní komory v Praze.

§ 4.

Zcizování řepného chrástu se skrojky připouští se jen bezprostředně na spotřebitele nebo případně veřejné službě pro hospodaření krmivy.

§ 5.

Cena cukrovky v roce 1919/20.

1. Jednotná základní cena cukrovky pro rok 1919/20, stanoví se na 15 K za 100 kg čisté váhy.

2. Obvyklé odstupňování ceny řepné z nádraží neb filiální váhy oproti ceně řepy v cukrovaru zůstane také v platnosti pro dodanou řepu v kampani 1919/20.

§ 6.

Vedlejší dávky.

Úprava vedlejších dávek vyhrazena jest smlouvě kolektivní, při čemž musí býti dodrženy předpisy dále uvedené.

§ 7.

Řízky.

1. Množství vlhkých, lisovaných řízků, jež mají cukrovary zadarmo dodati řepářům, nesmí obnášeti méně než 50% množství sušených řízků, pak méně než 3% za každých 100 q čisté váhy dodané řepy.

2. Pokud ve smlouvách o dodávce řepy mezi cukrovary a řepaři pro rok 1919/20 bylo smlouveno, že řepářům kromě smluvně zajištěného množství zadarmo davaných řízků lisovaných, vlhkých nebo sušených, má se dáti také ještě určité množství řízků za plat, nezávislé na velikosti dodávky řepy, může toto množství býti zkráceno v témž procentuálním poměru, v jakém čistá řepa dodaná v roce 1919/20 jest za čistou řepou dodanou v roce 1914.

§ 8.

Cena za vlhké neb sušené řízky v kampani 1919—20.

1. Přejímací cena za čerstvé lisované řízky, mají-li býti zaplacený, stanoví se na K 250, za kyselý řízky na K 5—, za 100 kg z cukrovaru, za sušené K 48—.

2. Tato cena platí nejen pro prodej řízků z volné ruky cukrovaru, nýbrž i pro náhradu za řízky, které řepař cukrovaru přenechal, aneb které cukrovar pro obtíže kampaně nemohl dodati.

3. Prodává-li cukrovar čerstvé řízky, jest povinen nabídnouti je neprve svým dodavatelům řepy.

4. Řepářům se zakazuje řízky dále prodávati.

§ 9.

Dovozné.

1. Dovozné do cukrovaru, pokud bylo smlouveno na rok 1918/19, zůstává v platnosti.

2. Kde se dovozy dosud neplatily, a to jak do továrny, tak na nádražní filiálky, bude se platit 2 hal. za každý jeden km a 1 q. Za základ výpočtu kilometrů platí střed obce a přijímací váha. Místní obce, kde váha stojí, nemají nároků na dovozně. Načatý kilometr počítá se za celý, přesahuje-li dotyčná vzdálenost 500 m.

§ 10.

Dávka spotřebního cukru.

1. Dodavatelé řepy obdrží zdarma 3 kg spotřebního cukru za každých 100 q čisté váhy dodané řepy, při čemž se zlomky poměrně vypočítají. Tento cukr nezapočítá se do množství cukru, na nějž má právo dodavatel řepy a v domácnosti jeho zaměstnané osoby dle stávajících předpisů, (odběrné listky na cukr).

2. Je-li v řepních smlouvách smluvna větší dávka cukru, než 3 kg za 100 q řepy, budíž množství cukru nad 3 kg ujednané cukrovarem v penězích za cenu pro maloobchod stanovenou nahrazeno.

§ 11.

Řepné semeno.

1. Na každých 100 q čisté váhy odvedené řepy jest povinen cukrovar dodati pěstitelů cukrovky zdarma 8 kg použitého semene netto a to dobré klíčivosti a nemíchaného.

2. Při neúrodě nebo jiné pohromě živelní, která včas musí býti pěstitelem cukrovaru oznámena a dokázána, nepřísluší cukrovaru náhrada dodaného semene.

3. Při nutnosti druhého osevu cukrovky nezapočítá cukrovar poprvé spotřebovaného semene, nýbrž započítá pouze semeno ke druhému osevu odebrané.

4. Dodané semeno bude cukrovar účtovat dodavateli cukrovky K 10— za 1 kg.

§ 12.

Použití cukrovky.

Cukrovary smějí cukrovku ze sklizně 1919/20 upotřebiti jen výhradně pro výrobu cukrů. V případech ohleduplných, může Československá komise cukerní povolití výjimky.

§ 13.

1. Ministerstvo pro zásobování lidu může pokázati Československou komisi cukerní, aby vyhradila prostřednictvím cukrovaru určité množství cukrovky příjemcům jíin označeným, za cenu, která podléhá schválení ministerstva pro zásobování lidu.

2. Příděly cukrovky určenými k účelu výroby kávových náhražek a prováděním těchto dodávek řepy, pověřuje se ministerstvem pro zásobování lidu „Výbor pro přidělování cukrovky průmyslu kávových náhražek“ v Praze II., Havlíčkovo ná-

městí, utvořený ze zástupců zemědělství, sušáren, průmyslu cukrovarnického a kávových náhražek.

Plán rozdělovací podléhá schválení Československé komise cukerní.

§ 14.

1. Průmyslové, a zemědělské lihovary smějí v provozovacím období 1919/20 použití k výrobě lihu pouze cukrovky z vlastního osevu podnikatele lihovarnického, a to pouze v nejvyšším množství, jež stanoví na návrhy Československé komise cukerní pro každý lihovar ministerstvo pro zásobování lidu, v dohodě s ministerstvem financí a zemědělství.

2. Ku zpracování cizí cukrovky jest třeba zvláštního povolení ministerstva pro zásobování lidu v dohodě s ministerstvem financí a zemědělství po návrhu Československé komise cukerní.

§ 15.

Cena surového cukru.

1. Prodejní cena surového cukru nezdaněného, vyrobeného v provozovacím roce 1919/20, stanoví se při prvovýrobku K 147—, zadním výrobku K 146— za 100 kg.

2. Ceny vyrozumívají se na základě 88% rendementu za 100 kg netto bez pytle, ze stanice dodávajícího cukrovaru za surovinu proti hotovému zaplacení beze srážky, při dodávce do 31. prosince 1920.

3. Cena spotřebního cukru bude stanovena později podle poměrů výrobních.

4. Slovenské cukrovary obdrží zvláštní příplatek na vyrobený cukr surový, resp. rafinovaný, který se uhradí zvláštní přírůžkou k ceně veškerého cukru spotřebního.

§ 16.

Rozhodčí soud.

1. K rozhodnutí o sporech, má-li býti použito mezi dodavateli cukrovky a cukrovary ustanovení § 5 až 11, jakož i o použití těchto ustanovení, jest příslušným rozhodčí soud pro záležitosti řeparské, který dle potřeby zasedá v Praze, Brně, nebo Bratislavě.

2. Rozhodčí soud sestává ze soudce povolaného ministerstvem pro zásobování lidu v dohodě s ministerstvem spravedlnosti a jeho 3 náměstků, dále pak ze 12 členů a jejich 12 náhradníků.

3. Šest členů a jejich 6 náhradníků jmenuje k návrhu Československé jednoty řepářů z kruhů pěstitelů cukrovky ministerstvo zemědělství, 6 členů a jejich 6 náměstků jmenuje ministerstvo pro zásobování lidu z kruhů průmyslu cukrovarnického k návrhu Československé komise cukerní.

4. Členové a náhradníci vykonávají své funkce jako úřad čestný, náleží jim však za cesty náhrada, jejíž výše stanovena bude ministerstvem pro zásobování lidu po návrhu předsedy soudu.

5. Veškeré žaloby buďtež podávány u rozhodčího soudu pro záležitosti řepařské (obchodní soud v Praze). Předseda tohoto soudu určí se zřetelem na místní původ sporu místo jednání (odstavec 1.).

6. Rozhodčí soud rozhoduje v senátech složených z předsedy senátu a dvou členů, z nichž vždy po jednou ustanoví z kruhů pěstiletů cukrovky a průmyslu cukerního předseda rozhodčího soudu a jeho náměstkové.

7. Veškerá rozhodnutí rozhodčího soudu mají konečnou platnost.

8. Řízení před rozhodčím soudem řídí se ustanovením 4. odst., 6. části řádu pro spory civilní.

Předseda senátu může přibrati za použití předpisů pro řízení před řádnými soudy platných, svědky a znalce, které může stejně jako strany sporu vyslechnouti pod přísahou.

9. Výlohy jednotlivých sporů nese strana podlehnoucí. Urovnají-li strany před vynesením rozsudku svůj spor jakýmkoliv způsobem a neúčíní-li o hrazení útrat sporu jiné úmluvy, nese každá strana polovici útrat sporu.

§ 17.

Zásobení cukrovarů uhlím.

1. K zabezpečení řádného zásobení cukrovarů uhlím, ukládá se ministerstvu veřejných prací a železnic, aby v měsících květnu až září t. r. uhradila pravidelným přidělem i dovozem uhlí 80% úhrnné potřeby uhelné pro cukrovary (surovárnny, raffinerie), zbytek pak 20% aby ministerstva uhradila rovnoměrně v měsících říjnu a listopadu.

2. Dotyčnou službou pověřuje se Československá komise cukerní.

§ 18.

Státní záruka.

1. Stát přejímá záruky za to, že provoz železniční a zásobování uhlím upraveno bude vzhledem k průmyslu cukernímu příští kampaně tak, aby bylo cukrovarům možno přijmouti a zpracovatí veškerou cukrovku, jež jim pěstitelů cukrovky předem byla zaprodána a k dodávce nabídnuta.

2. Stát přejímá vůči těmto pěstitelům cukrovky a případně i vůči cukrovarům zaplacení onoho množství této cukrovky, jež by pro nedostatky dopravy železniční anebo zásobování uhlím nemohlo býti cukrovary převzato a zpracováno.

3. Zásady pro uplatnění těchto nároků a pro řízení formální o těchto nárocích stanoví ministerstvo spravedlnosti s ministerstvem financí a zemědělství na základě návrhů Československé komise cukerní.

§ 19.

Ustanovení kontrolní.

1. Zásilky cukrovky a sice čerstvé, sušené a pražené, skrojků a chrástu, mohou býti přijaty

k dopravě po železnici nebo po lodi, pokud zásilka není adresována cukrovaru pouze tehdy, je-li připojeno k dopravním dokladům dopravní osvědčení, vystavené dle ustanovení tohoto nařízení.

2. Vystavováním dopravních osvědčení pro cukrovku pověřen jest Výbor pro přidělování řepy průmyslu kávoových náhražek, pro skrojky a chrást Československá jednota řepařů.

§ 20.

Přestupky a tresty.

Přestupky tohoto nařízení a jakákoliv spoluúčast při maření závazků stanovených v tomto nařízení, pokud jednání nepodléhá přísnější výměře trestů, budou trestati okresní politické úřady vězením až do 6 měsíců a pokutou až do 20.000 K. Při tom může býti též nalezeno na propadnutí předmětů, na něž se vztahuje trestný skutek.

Všechny tyto tresty mohou býti současně uloženy.

§ 21.

Smlouvy o prodeji cukrovky uzavřené dle tohoto nařízení osvobozeny jsou od kolků a poplatků.

§ 22.

Provádění nařízení.

Prováděním tohoto nařízení pověřuje se ministr zemědělství, zásobování, financí, spravedlnosti, veřejných prací a železnic.

§ 23.

Počátek platnosti.

Nařízení vstupuje v platnost dnem vyhlášení.

Švehla v. r., v zast. min. předsedy.

Dr. Rašín v. r.

Prášek v. r.

Dr. Stránský v. r.

Dr. Soukup v. r.

Habrman v. r.

Klofáč v. r.

Staněk v. r.

Stříbrný v. r.

Dr. Winter v. r.

Čís. 161.

Nařízení zemského politického správce v Praze ze dne 17. března 1919, čís. 63.829/18-K,

o obchodu sušeným ovocem a neslazenými povidly švestkovými v Čechách.

Na základě zmocnění ministerstva pro zásobování lidu ze dne 20. února 1919, čís. 7873, nařizuje se dle § 9. nařízení ze dne 24. března 1917, z. ř. č. 131, toto: